

ЗА СВЕ КОЈИ ВОЛЕ СВОЈ НАРОД, ЈЕЗИК И ПИСМО

ИНИЦИЈАТИВА УСТАВНОМ СУДУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

На основу овлашћења из члана 16 Статута Удружења за заштиту ћирилице српског језика „Ћирилица“ Нови Сад и у складу са Чланом 168. ставом 2. Устава Републике Србије, у име наведеног удружење грађана подносим **ИНИЦИЈАТИВУ ЗА ПОКРЕТАЊЕ ПОСТУПКА ЗА ОЦЕНУ УСТАВНОСТИ ЧЛАНА 26. СТАТУТА АП ВОЈВОДИНЕ** у тексту како је дато уз овај допис са пратећим прилозима:

- 1) Решење о упису у Регистар удружења, друштвених организација и политичких организација издато од Савезног министарства правде СР Југославије, број 3/1-438/2-2001-07 од 16.03.2001. године, (оверена копија) – три примерка
- 2) Статут Удружења за заштиту ћирилице српског језика „ЋИРИЛИЦА“ усвојен на Оснивачкој скупштини одржаној 15. фебруара 2001. године (оверена копија) – три примерка
- 3) Измене Статута Удружења за заштиту ћирилице српског језика "ЋИРИЛИЦА" усвојене на седници Скупштине Удружења одржаној 15. фебруара 2002. године (Извод из Записника са седнице Скупштина Удружења за заштиту ћирилице српског језика "ЋИРИЛИЦА" одржане 15. фебруара 2002. године) – три примерка

ПРЕДСЕДНИК ИЗВРШНОГ ОДБОРА

Удружења за заштиту ћирилице српског језика „Ћирилица“ Нови Сад

Драгољуб Збилић, с. р.

Члан 26. Статута АП Војводине који је Народна скупштина Републике Србије потврдила 30. новембра 2009. године, а Скупштина АП Војводине прогласила 14. децембра 2009. године и који је објављен у „Службеном листу АП Војводине“ број 17. од 14. децембра 2009. године није у складу са Уставом Републике Србије. У складу са Чланом 168. ставом 2. Устава Републике Србије, као удружење грађана подносимо следећу

ИНИЦИЈАТИВУ ЗА ПОКРЕТАЊЕ ПОСТУПКА ЗА ОЦЕНУ УСТАВНОСТИ ЧЛАНА 26. СТАТУТА АП ВОЈВОДИНЕ

Разлози на којима се Иницијатива заснива

Члан 26. став 1.

Чланом 26. став 1. Статута предвиђено је да су у органима и организацијама АП Војводине у службеној употреби српски језик и ћирилично писмо, мађарски, словачки, хрватски, румунски и русински језик и њихова писма, у складу са законом и покрајинском скупштинском одлуком.

Наведена одредба Статута није у складу са Чланом 10. Устава Републике Србије. Службена употреба српског језика и ћириличног писма утврђена је Чланом 10. став 1. Устава, и то као службеног језика и писма државе Србије и уједно као службена употреба језика и писма српског народа као државотворног (Преамбула Устава Републике Србије и његов Члан 1). Овај став има двоструку уставноправну улогу, у једној је регулисано питање службене употребе језика и писма државе Србије а у другој питање језика и писма српског народа. Утврђено је да је у Србији у службеној употреби српски језик и ћирилично писмо, и то у обе уставноправне улоге. Предмет регулисања су службени језик и писмо којим се он пише. Овај став 1. Члана 10. Устава је императиван, могућа је његова директна примена у правној пракси и за српски језик је везано и именовано једно писмо – ћирилично.

У ставу 2. Члана 10. Устав изричито прописује да се службена употреба других језика и писама уређује законом, на основу Устава, што онемогућава да се питање службене употребе језика и писма националних мањина уређује Статутом АП Војводине.

Службена употреба језика и писма се не налази ни међу областима друштвеног живота у којима, према Члану 183. став 2. Устава аутономна покрајина уређује питања од покрајинског значаја. На основу тога, јасно је да статутарно уређивање материје службене употребе језика и писма није у складу са изложеном одредбом Члана 183. став 2. Устава.

Члан 26. став 2.

Овом одредбом Статута предвиђено је да ће се примена латиничког писма српског језика у органима и организацијама АП Војводине уредити покрајинском скупштинском одлуком у складу са законом.

Наведена одредба Статута није у складу са Чланом 10. став 1. Устава Републике Србије у коме је као службено писмо српског језика утврђено једино ћирилично писмо. За српски језик у службеној употреби Устав не познаје никакво латиничко писмо српског језика.

Предлог за одлучивање

Имајући у виду све што је изложено, предлажемо да Уставни суд Републике Србије утврди да Члан 26. Статута АП Војводине није у сагласности са Уставом Републике Србије.

ПРЕДСЕДНИК ИЗВРШНОГ ОДБОРА

Удружења за заштиту ћирилице српског језика „Ћирилица“, Нови Сад

Драгољуб Збиљић, с. р.

ЗА СВЕ КОЈИ ВОЛЕ СВОЈ НАРОД, ЈЕЗИК И ПИСМО

САОПШТЕЊЕ ПОВОДОМ ИНИЦИЈАТИВЕ „ЋИРИЛИЦА“ УСТАВНОМ СУДУ СРБИЈЕ

Дана 15. јануара 2010. године поднели смо у име Удружења „ЋИРИЛИЦА“ Уставном суду Србије Иницијативу за покретање поступка за оцену уставности Члана 26. Статута АП Војводине, односно одредбе овог акта о некаквом „латиничном писму српског језика“. Не постоји ни један једини разлог да по овој нашој Иницијативи Уставни суд не покрене одговарајући правни поступак, јер је Устав у Члану 10. јасан као суза. Ако се примени Вуково правило „Читај како је написано“, а друго не постоји у српском језику, Уставни суд не може избећи своју обавезу да поништи одредбу у Статуту о „латиничном писму српскога језика“. Може да је задржи на снази само ако прво промене Вуково споменуто начело.

У току предлагања и разматрања Статута АП Војводине у Скупштини АП Војводине, као и при доношењу овог акта у Скупштини Србије озбиљно смо и више пута упозоравали владајућу коалицију предвођену Демократском странком на неуставност одредбе овог акта о „латиничном писму српског језика“ достављањем наших стручних мишљења. Али, власт која слуша само себе и која се заклињала целу деценију да ће „у Србију увести демократију“, безобзирно је прекршила важећи Члан 10. Устава који је већински народ усвојио на референдуму спроведеном по најстрожим критеријумима демократске процедуре у свету.

Истовремено, тим чином владајућа коалиција увредила је национална осећања српског народа натурајући му хрватску (Гајеву) латиницу као писмо његовог језика са истим цинизмом као што су то урадили Брозови комунисти када су после рушења „српског националисте“ Александра Ранковића из Устава Србије 1947. (како су говорили „Ранковићевог“ Устава) у првом наредном Уставу Србије избацили одредбу о ћирилици као једином писму српског језика.

Одредбом Члана 10. става 1. Устава Србије из 2006. – којом је у складу с најпрестижнијом светском стручном праксом утврђено да „У Републици Србији у службеној употреби су српски језик и ћирилично писмо“ и тако је извршена неопходна посткомунистичка својеврсна „реституција у српском језику“ – нашем језику је враћен изворни назив српски и враћено је једноазбучје са ћирилицом као писмом, баш како је једноазбучје с њиховим писмима у енглеском, руском, кинеском и свим великим, престижним и богатим језицима у свету. Том уставном одредбом правно су поништени ефекти насилног „латинчења“ Срба у време Брозове комунистичке диктатуре, али нажалост у јавном животу многи Срби – заведени медијском пропагандом и оптерећени

наopakим тумачењима српских лингвиста сербокroatиста, као и својим сиромаштвом и даље истрајавању у коришћењу хрватске латинице – јако лоше састављене за природу српског језика, због чега нико не зна у народу пише ли се исправно: инјексија (ињекција) или треба инјекција, како стварно треба. У ћирилици ту нема дилеме. С латиницом има, јер хрватска латиница има двознаке који збуњују Србе. А мноштво је још таквих речи које се само на српској ћирилици могу исправно написати.

Подношењем Иницијатве за оцену уставности одредбе Статута АПВ о споменутом некаквом „латиничном писму српског језика“ желимо да одбранимо право српског народа на враћање својој ћирилици, односно да одбранимо „реституцију у српском језику и култури“ јер сматрамо да Срби на то имају право исто онако као што и сваки држављанин Србије има право на поврат имовине коју су му комунисти силом и принудом отели.

Морална је обавеза српских политичара, српске интелектуалне елите и српских лингвиста да подрже ову „реституцију у српском језику“ и позову Србе на враћање свом писму чиме би се поновно успоставила прекинута временска вертикала српског духовног, културног и историјског идентитета, а истовремено би се српски народ лишио окупације свога језика једним накарадним саставом латиничког писма.

Српски национални идентитет одређен је првенствено с неколико тачака-ослонаца: православљем с нашом особеношћу прослављања крсног имена, културноисторијским наслеђем, српским језиком и ћирилицом као писмом. Ми не само да немамо права, него је превише културолошки и духовно штетно и много опасно да бежимо сами од себе и од својег хиљадугодишњег културолошког обрасца. Не можемо и не морамо сви ми преко писма постати Хрвати, па онда примити католичанство. Па то је бар јасно, такав процес од католичких Срба изведен је веома успешно у 19. и 20. веку када је велики део Срба, што милом, што много више сило – отишао у национисални корпус Хрвата. Зар треба и сви православни Срби да тамо имају будућност. Тврдимо да то не сме да буде српска будућност!

Поштујући и спроводећи уставну одредбу о ћирилици као једином српском писму обезбедићемо да ми Срби као народ по уласку у Европску унију као заједницу народа и култура будемо препознатљиви по свом писму и језику као стожеру очувања српског националног идентитета у будућим временима, можда вековима, нашег живљења у тој мегадржави. Без ћирилице тамо ћемо се изгубити. Нису нимало Бугари били наивни када су, сасвим мудро, рекли: ако ћете нас примити с нашом ћирилицом и с речју евро, у реду. Ако ћете нас примити на латиници и еуру, хвала Вам! Нека други пут. И Бугари су примљени у Европску унију и с ћирилицом и са евром. Шта би наши – да Срби тамо иду на хрватском писму. То се не сме дозволити.

Срећом, Европа има сва документа по којима се предвиђа неговње свачије културе, свачијег језика и свачијег писма. Зато ми такође сматрамо да је Србима увек било места у таквој напредној Европи.

Драгољуб Збилић, с. р.
(председник Извршног одбора „Ћирилице“)